

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Ing. J. Š.**, zastoupený JUDr. Josefem Kašparem, advokátem se sídlem Jáchymovská 27, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 10. 2007, č. j. 30 Ca 110/2005 – 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2856 Kč, a to do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho advokáta, JUDr. Josefa Kašpara.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 7. 2005, č. j. SÚ 4000/2005/Str-330, Magistrát města Karlovy Vary, stavební úřad, zastavil řízení o odstranění stavby „Nástavba, přístavba a stavební úpravy bývalé požární stanice Otovice na pozemcích st. p. č. 131 a p. p. č. 986/28 v k. ú. Otovice u Karlových Var, obec Otovice (dále jen „stavba“). Proti tomuto

rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 10. 2005, č. j. 2279/RR/05/F, zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

Ze správního spisu přitom vyplynulo, že na žádost stavebníka pana R. M. vydal jmenovaný stavební úřad na stavbu rozhodnutí o stavebním povolení ze dne 3. 1. 2001, č. j. SÚ/6004/00/Tom-330, přičemž odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím Okresního úřadu Karlovy Vary, referátu regionálního rozvoje, ze dne 5. 4. 2001, č. j. RR/48/2001/F, zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Dokončení prací na stavbě bylo stavebnímu úřadu oznámeno dne 3. 3. 2004 a její užívání bylo povoleno kolaudačním rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 22. 7. 2004, č. j. SÚ/1294/04/Str-330, které nabylo právní moci dne 11. 8. 2004. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 3. 2005, č. j. 30 Ca 175/2001 - 62, bylo následně na základě žaloby podané žalobcem rozhodnutí Okresního úřadu Karlovy Vary ze dne 5. 4. 2001, č. j. RR/48/2001/F, zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení žalovanému, na něhož přešla v dané věci působnost někdejšího okresního úřadu. Rozsudek krajského soudu nabyt právní moci dne 18. 4. 2005.

Žalovaný následně pokračoval v řízení o odvolání žalobce proti stavebnímu povolení, přičemž zjistil, že předmětná stavba již byla v průběhu soudního řízení dokončena a kolaudována. Z tohoto důvodu žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 6. 2005, č. j. 1255/RR/05/F, odvoláním napadené stavební povolení zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Stavební úřad následně zahájil řízení o odstranění stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdy účinném znění (dále jen „stavební zákon“). Podáním ze dne 29. 6. 2005 pak žalobce jakožto osoba, která má práva k sousednímu pozemku a stavbě na něm a jejíž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny (§ 97 odst. 1 stavebního zákona), předložil stavebnímu úřadu ke stavbě námítky.

Rozhodnutím ze dne 15. 7. 2005, č. j. SÚ/4000/2005/Str-330, stavební úřad podle § 30 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“) zastavil řízení ve věci odstranění stavby, které zahájil, jak již bylo řečeno, z vlastního podnětu. Ve výroku téhož rozhodnutí stavební úřad zamítl námítky žalobce týkající se předmětné stavby. Své rozhodnutí přitom stavební úřad odůvodnil tím, že odpadl důvod řízení; stavba byla provedena na základě pravomocného stavebního povolení a jelikož byla již kolaudována, není následné zrušení stavebního povolení důvodem pro odstranění stavby či uvedení přestavovaného domu do původní podoby. Kolaudační rozhodnutí osvědčuje, že stavba byla provedena v souladu s (tehdy) platným stavebním povolením, a osvědčuje možnost bezpečného užívání stavby. Jiným než zvoleným postupem by stavební úřad zpochybnil právní vztahy založené na pravomocných a vykonatelných rozhodnutích a zároveň by jednal v rozporu se základními pravidly správního řízení.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že zamítnutí jeho námitek správní orgán I. stupně řádně nezodůvodnil, že některá zdůvodnění nemají oporu v zákonech a že trvá na svých původních námitkách. Jak již bylo uvedeno, toto odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 10. 2005, č. j. 2279/RR/05/F, zamítl a napadené rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění stavby potvrdil. K tomu žalovaný uvedl, že bylo otázkou, jak danou situaci řešit poté, co již

stavba byla realizována, kolaudována a následně bylo Krajským soudem v Plzni zrušeno příslušné stavební povolení. Jelikož stavební zákon ani jiný právní předpis tuto situaci neřeší, bylo dle žalovaného třeba postupovat analogicky dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Vydané stavební povolení přitom nabylo právní moci a dávalo tedy oprávněnému účastníku řízení možnost se dle něj chovat. Pokud v následném soudním řízení nebyl žalobě přiznán odkladný účinek, pak stavebník nic neporušil, když postupoval dle pravomocného stavebního povolení a nebyl ani důvod pro přerušení kolaudačního řízení. S faktem, že stavba byla kolaudována dříve, než soud rozhodl o žalobě týkající se stavebního povolení, se měl podle názoru žalovaného vypořádat soud v probíhajícím řízení o žalobě proti stavebnímu povolení. Pokud tak neučinil a stavební povolení i tak zrušil, nemá jeho rozhodnutí právních následků. Dostatečným důvodem pro zastavení řízení o odstranění stavby pak bylo to, že stavba je v současnosti užívána na základě pravomocného kolaudačního rozhodnutí. Pokud se správní orgán I. stupně nad rámec svých povinností v daném případě vyrovnal i s námitkami žalobce, přestože k tomu nebyl povinen, pak se nejednalo o chybu, pouze tím přispěl ke zvýšení právní jistoty žalobce. Žalovaný se jako odvolací orgán těmito námitkami ze stejného důvodu rovněž věcně zabýval a vyhodnotil je jako nedůvodné.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2005, č. j. 2279/RR/05/F, žalobou ke Krajskému soudu v Plzni, který toto rozhodnutí stejně jako rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 15. 7. 2005, č. j. SÚ/4000/2005/Str-330, rozsudkem ze dne 9. 10. 2007, č. j. 30 Ca 110/2005 - 62, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž své rozhodnutí odůvodnil následujícím způsobem:

Krajský soud nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že napadené rozhodnutí je úkonem správního orgánu, který není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a je proto ze soudního přezkumu vyloučeno dle § 70 písm. a) s. ř. s. V tomto se žalovaný odvolával na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 3 As 44/2004 - 123, publikovaný pod č. 620/2005 Sb. NSS a na rozsudek téhož soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 13/2006 - 115, dostupný na www.nssoud.cz. K tomu krajský soud uvedl, že v citovaných rozsudcích se jednalo o situaci, kdy stavební úřad zastavil řízení o žádosti o povolení změny stavby před jejím dokončením (§ 88 odst. 2 a § 68 odst. 2 stavebního zákona), zatímco v nyní projednávaném případě se spor týká rozhodnutí, kterým stavební úřad zastavil dle § 30 správního řádu řízení o odstranění stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Zásadní rozdíl mezi těmito rozhodnutími krajský soud spatřoval z hlediska přípustnosti soudního přezkumu v tom, že u prvního typu rozhodnutí stavební úřad zastavil řízení o žádosti o vydání stavebního povolení (viz § 88 odst. 2 stavebního zákona), aby mohl následně zahájit řízení o odstranění stavby, zatímco nyní přezkoumávaným rozhodnutím stavební úřad zastavoval již vlastní řízení (zahájené z vlastního podnětu) o odstranění stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a to právě pouze za tím účelem, aby toto řízení bylo skončeno. Rozhodnutí žalovaného tak dle krajského soudu je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.

Dále krajský soud uvedl, že i řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona lze za stanovených podmínek skončit buď „procesně“, nebo rozhodnutím meritorním, tedy o věci samé (a v tom případě buď nařízením odstranění stavby, nebo jejím dodatečným povolením). O námitkách účastníků řízení přitom stavební

úřad rozhoduje jen v případě dodatečného povolení stavby, avšak rozhodnutí o zastavení řízení je rozhodnutím procesním, a proto jím nelze současně rozhodnout o námitkách účastníka řízení. Stavební úřad nebyl k takovému postupu oprávněn a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost. Správní orgán totiž do svého rozhodnutí pojal výrok, který se činí v procesních rozhodnutích, a zároveň výrok, který lze činit jen v rozhodnutí meritorním, čím se tyto výroky dostávají do logického rozporu a vedou tak k nesrozumitelnosti rozhodnutí.

Pokud žalobce požadoval po krajském soudu především to, aby jím uplatněné námitky proti stavbě a způsob jejich posouzení věcně přezkoumal, nemůže tak soud učinit, neboť nemůže přezkoumat výrok rozhodnutí, který neměl být učiněn. Správní orgán tak sice rozhodl o námitkách žalobce, žalobce však za dané situace nemůže dosáhnout jejich věcného přezkumu soudem; tím byl zkrácen na svých právech. Správní orgán si proto musí vybrat, zda skončí věc procesně, nebo meritorně. V prvním případě nemůže rozhodovat o námitkách žalobce, ve druhém o nich naopak (v případě dodatečného povolení stavby) rozhodnout musí a pak musí počítat s tím, že takový výrok může být napaden žalobou ve správním soudnictví.

Pokud žalobce namítal, že není možné, aby stavební úřad zastavil řízení proto, že odpadl důvod řízení, když toto rozhodnutí učinil výlučně na základě dokladů, které mu byly známy již v době zahájení řízení a které označil v oznámení o zahájení řízení, uvedl k tomu krajský soud závěrem to, že v případě, že stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby, ačkoli by k tomu nebyl důvod, bylo by (vzhledem k velmi úzkému vymezení důvodu zastavení řízení zahájeného z úřední moci) na místě připustit možnost extenzivního výkladu ustanovení § 30 správního řádu a stavební úřad by byl oprávněn zastavit řízení zahájené z podnětu správního orgánu nejen tehdy, pokud důvod tohoto řízení odpadl, ale i tehdy, pokud by tento důvod neexistoval ani v okamžiku zahájení řízení.

Žalovaný („stěžovatel“) napadl rozsudek Krajského soudu v Plzni včasnou kasační stížností, v níž uplatnil důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., tedy namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení.

Za prvé byl stěžovatel přesvědčen, že v řízení před soudem chyběly podmínky řízení, neboť nebyla dána žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Řízení o odstranění stavby bylo zastaveno dle § 30 správního řádu, neboť odpadl důvod tohoto řízení. Žalovaný zopakoval, že po provedení stavby dle pravomocného stavebního povolení a nabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí není již následné zrušení stavebního rozhodnutí důvodem pro to, aby byla stavba odstraněna. Rovněž nařízení změny nynějšího stavu domu, aniž by k tomu stavební úřad opravňovaly důvody ohrožení bezpečnosti, života či zdraví, by bylo popřením jak stavebního povolení (pravomocného a vykonatelného v době realizace a dokončení stavby), tak následného kolaudačního rozhodnutí. Protože již bylo užívání stavby povoleno, nebylo možné pokračovat v řízení o odstranění stavby a stavbu dodatečně povolit a zároveň povolit i užívání stavby, neboť by vznikla situace, kdy by byla pro užívání stavby vydána dvě rozhodnutí stejného významu.

Proto bylo rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení řízení o odstranění stavby a stěžovatele o zamítnutí odvolání správné.

Rozhodnutí dle § 30 správního řádu je dle stěžovatele pouze rozhodnutím procesním, kterým nedošlo k dotčení hmotného práva. Nemá povahu meritorního rozhodnutí a nedotýká se právního osudu stavby. Nemá ani vliv na právo stavebníka stavbu užívat, neboť to je dáno pravomocným kolaudačním rozhodnutím, na tomto právu nemohlo nic změnit ani předchozí zrušení stavebního povolení soudem. Žalobní legitimace žalobce by byla ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř. s. dána jen tehdy, kdyby se jednalo o rozhodnutí, kterým se zakládají, mění nebo ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. V daném případě předmětným rozhodnutím o zastavení řízení nebyla práva žalobce založena, změněna, zrušena nebo závazně stanovena a nejde tedy o rozhodnutí o subjektivním právu. Stěžovatel znovu odkazuje na již výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou lze dle jeho názoru na daný případ aplikovat. Nelze souhlasit s krajským soudem, který jako určující pro přípustnost soudního přezkumu považoval skutečnost, zda se jedná o řízení zahájené z vlastního podnětu, nebo na návrh. Soud proto pochybil, pokud žalobu proti napadenému rozhodnutí meritorně projednal; žalobu měl naopak odmítnout.

Za druhé stěžovatel uvádí, že napadený rozsudek je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem. Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, ačkoli k tomu nebyl dle § 78 odst. 1 s.ř. s. důvod. Krajský soud totiž uvedl, že jedním z následků toho, že stavební úřad rozhodl o zastavení řízení o odstranění stavby a zároveň o námitkách žalobce, je nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí. K tomu stěžovatel uvádí, že důvody pro zastavení řízení správní orgán I. stupně srozumitelně popsal v odůvodnění svého rozhodnutí. I když se pak nad rámec svých povinností vypořádal s námitkami žalobce, nemohl tento postup žalobce zkrátit na jeho právech. Stavební úřad pouze považoval za důležité se k námitkám vyjádřit a zdůvodnit jejich neoprávněnost. To pouze přispělo k právní jistotě žalobce a nemohly vzniknout pochybnosti o tom, jak bylo vlastně rozhodnuto (o zastavení řízení), a proto nelze rozhodnutí považovat za rozporuplné, nesrozumitelné nebo nepřezkoumatelné.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Předně uvedl, že podmínky řízení dány byly a k poškození práv žalobce došlo již v řízení o vydání původního stavebního rozhodnutí (posouzeného soudem jako nezákonné) a následně zastavením řízení o odstranění stavby. V důsledku toho je vadné i související kolaudační rozhodnutí a mělo dojít k jeho přezkoumání v rámci řízení o dodatečném povolení stavby. Nelze přisvědčit argumentaci stěžovatele o nedostatku aktivní legitimace, neboť správně měl stěžovatel ve věci vydat meritorní rozhodnutí, ve kterém by se řádně vypořádal se žalobcem vznesenými námitkami. Nelze souhlasit ani s tím, že by ze soudního přezkumu byla vyloučena veškerá procesní rozhodnutí. V tomto ohledu žalobce odkazuje na čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dále tomu nasvědčují i stěžovatelem citované judikáty, neboť z nich plyne, že z přezkumu lze vyloučit pouze takové rozhodnutí, kterým není rozhodnuto s konečnou platností, neboť se jím jedno řízení „transformuje“ do řízení jiného, v němž může účastník řízení dále hájit svá práva. Taktéž nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že pokud bylo v řízení rozhodnuto nad rámec zastavení řízení rovněž o námitkách žalobce, nejsou tím práva žalobce dotčena a takový postup je naopak v jeho

prospěch. Takovému závěru mimo důvody uvedené krajským soudem odporuje tvrzení stěžovatele o nedostatku aktivní legitimace žalobce, neboť je-li v rozhodnutí obsažen hmotněprávní výrok, pak jsou nepochybně dotčena práva účastníka – takové rozhodnutí musí podléhat soudnímu přezkumu. Napadené rozhodnutí stěžovatele je nepochybně konečným rozhodnutím ve věci, kterým byla porušena hmotná i procesní práva žalobce. Žalobce také souhlasí s tím, že se krajský soud jeho věcnými námitkami nezabýval, jelikož s ohledem na procesní chyby v postupu žalovaného nebylo možné věcnou stránku řádně přezkoumat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v mezích § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal kasační stížnost důvodnou.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, takto:

Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí s první stížní námitkou, tedy tvrzením, že nebyly dány podmínky řízení, kterýžto názor stěžovatel opíral jednak o judikaturu Nejvyššího správního soudu a jednak o domněnku, že rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění stavby je pouze rozhodnutím procesním, kterým nebyla dotčena hmotná práva žalobce.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí. Žalobce tedy musí jednak tvrdit, že byl zkrácen na svých (hmotných či procesních) právech úkonem správního orgánu (resp. v případě procesních práv jemu předcházejícím řízením), nikoli však jakýmkoli úkonem, ale právě takovým, které je správním rozhodnutím v materiálním smyslu, jímž bylo tedy rozhodnuto o jeho právech nebo povinnostech. Ovšem i ten, kdo k žalobě není oprávněn podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a o jehož právech nebo povinnostech tedy v daném správním řízení přímo rozhodováno nebylo, který byl ovšem přesto účastníkem daného správního řízení, je oprávněn k žalobě na základě § 65 odst. 2 s. ř. s., pokud tvrdí, že došlo v daném správním řízení k porušení jeho procesních práv takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí (pro zevrubnou analýzu § 65 s. ř. s. srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS).

Žalobce byl původně účastníkem řízení o vydání stavebního povolení (stavebního řízení), kde se sice nerozhodovalo o jeho veřejném subjektivním právu stavět, neboť nebyl stavebníkem, patřil ovšem mezi osoby, které mají vlastnická či jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohla být stavebním povolením přímo dotčena [§ 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona], je tedy možné říci, že se ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. v daném stavebním řízení rozhodovalo i o právech žalobce. Žalobce napadl výsledné stavební povolení nejprve odvoláním a posléze rozhodnutí odvolacího orgánu žalobou, o níž Krajský soud v Plzni rozhodl tak, že rozhodnutí odvolacího orgánu zrušil, tedy Krajský soud v Plzni nutně dospěl k závěru, že byl žalobce napadaným správním rozhodnutím, resp. řízením, které mu předcházelo, zkrácen na svých právech.

Za jiných okolností by tedy byly správní orgány povinny pokračovat ve stavebním řízení zahájeném žádostí stavebníka o vydání stavebního povolení, to ovšem v daném případě nebylo možné vzhledem k tomu, že předmětná stavba již byla mezitím realizována. Stavební úřad tedy zahájil řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, které, jak již bylo řečeno, může skončit buďto meritorním rozhodnutím, jímž stavební úřad nařídí odstranění stavby, či meritorním rozhodnutím o jejím dodatečném povolení, pokud stavebník takovou žádost podá a pokud stavební úřad shledá naplnění veškerých zákonných podmínek k takovému rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že i v tomto řízení se nerozhoduje pouze o právech a povinnostech stavebníka (resp. vlastníka stavby), ale též o takových právech jiných osob, jež by mohla být případným dodatečným povolením stavby přímo dotčena. Proto byl také žalobce účastníkem tohoto řízení (viz § 97 odst. 1 stavebního zákona), přičemž v něm uplatnil (obdobně jako předtím ve stavebním řízení) proti uvedené stavbě námitky, které směřovaly k tomu, aby stavební úřad nařídil odstranění stavby (obdobně jako se žalobce v předchozím stavebním řízení domáhal, aby uvedená stavba nebyla povolena, případně, aby byla povolena za takových podmínek, které by minimalizovaly tvrzený zásah do žalobcových práv – tímto se Nejvyšší správní soud samozřejmě nijak nevyjadřuje k tomu, zda byly žalobcovy námitky vůči předmětné stavbě důvodné, či nikoliv).

Pokud tedy stavební úřad za této situace řízení vedené dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona zastavil, zasáhl tím do žalobcova procesního práva na to, aby věc, v níž se jednalo o jeho hmotných právech, byla rozhodnuta meritorně, přičemž žalobce v žalobě mj. tvrdil, že k zastavení řízení došlo v rozporu se zákonem. I pokud pomineme druhý výrok rozhodnutí stavebního úřadu, jímž bylo rozhodnuto o námitkách žalobce proti dané stavbě, je třeba konstatovat, že žalobce splnil veškeré podmínky žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. a jeho žaloba směřuje proti takovému úkonu správního orgánu, který je rozhodnutím ve smyslu tohoto ustanovení. Je třeba dát plně za pravdu žalobci, že soudní řád správní nevyjímá ze soudního přezkoumání veškerá procesní rozhodnutí správních orgánů, ale pouze taková, která lze podřadit pod některou ze zákonných výluk ze soudního přezkumu upravených v § 70 s. ř. s., zejména rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení řízení, mezi něž ovšem rozhodnutí o zastavení řízení zařadit nelze.

Zároveň je třeba plně souhlasit s krajským soudem, že rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 3 As 44/2004 - 123, publikovaný pod č. 620/2005 Sb. NSS, ani rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 13/2006 - 115, dostupný na www.nssoud.cz, na danou věc nedopadají. Ty se totiž vztahovaly nikoli na zastavení řízení o odstranění stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, které je konečným rozhodnutím ve věci, ale na zastavení stavebního řízení dle § 88 odst. 2 stavebního zákona, tedy na případ, kdy stavební úřad v průběhu stavebního řízení zjistil, že stavba již byla zahájena bez stavebního povolení a kdy tedy byl povinen dle cit. ustanovení stavební řízení zastavit, aby mohl namísto něho zahájit řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o odstranění (příp. dodatečném povolení) nepovolené stavby.

Rovněž nelze souhlasit se stěžovatelem v tom ohledu, že by snad krajský soud měl dospět k závěru, že určující pro přípustnost soudního přezkumu je skutečnost, zda se jedná o řízení zahájené z vlastního podnětu správního orgánu, nebo na návrh. Takový závěr

rozsudek krajského soudu neobsahuje a krajský soud dostatečně odůvodnil, proč bylo třeba rozhodnutí žalovaného považovat za rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. a jaké jsou předpoklady aktivní legitimace žalobce.

Stížní námitku dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle níž měl krajský soud žalobu odmítnout, neboť v předmětné věci nebyly splněny podmínky řízení, je tedy třeba hodnotit jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud souhlasí rovněž se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí stavebního úřadu je v daném případě nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť trpí logickým rozporem mezi oběma svými výroky. Jedním výrokem stavební úřad řízení vedené dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona zastavil, neboť dle jeho názoru odpadl předmět řízení, z čehož by tedy mělo vyplývat, že nedospěl k meritornímu rozhodnutí, na straně druhé ovšem rozhodl druhým výrokem o námitkách žalobce proti předmětné stavbě, což je ovšem možné (a dokonce nezbytné) pouze v meritorním rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Pokud stavební úřad cítil potřebu vyjádřit se *obiter dictum* k námitkám žalobce, mohl tak učinit nanejvýš v odůvodnění svého rozhodnutí, nebyl však oprávněn o námitkách přímo rozhodovat. Tuto vadu rozhodnutí prvního stupně nenapravil ani stěžovatel jako odvolací orgán, čímž zatížil shodnou vadou i své rozhodnutí. Závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost je plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005 - 51, publikovaný pod č. 865/2006 Sb. NSS).

Krajský soud tedy nepochybil, pokud se z důvodu nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí nezabýval uplatněnými žalobními body, ať už se týkaly otázky, zda byl stavební úřad oprávněn zastavit řízení vedené dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona za situace, kdy již ke stavbě existuje pravomocné kolaudační rozhodnutí, nebo se týkaly toho, jak správní orgány posoudily jednotlivé námitky žalobce proti stavbě.

K první žalobní námitce se krajský soud sice přesto vyjádřil, ovšem pouze *obiter dictum* v tom smyslu, že obecně správní řízení zahájené z moci úřední bylo možné zastavit podle § 30 správního řádu nejen tehdy, odpadl-li skutečně předmět řízení v jeho průběhu, ale podle názoru krajského soudu i tehdy, pokud důvod řízení neexistoval od počátku. Tím ovšem krajský soud v žádném případě neodpověděl na otázku, zda skutečně v daném případě nebyl od počátku dán, vzhledem k existenci pravomocného kolaudačního rozhodnutí, důvod pro vedení řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Tuto otázku - zda jsou či nejsou v dané věci dány důvody pro zastavení řízení o odstranění, resp. o dodatečném povolení stavby - si žalovaný, jak zdůraznil krajský soud, bude muset vyřešit v dalším řízení, přičemž ovšem bude muset vzít v úvahu mj. i judikaturu Nejvyššího správního soudu, která by mohla být v této souvislosti relevantní (zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 31/2007 - 165 a ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007 - 92, oba dostupné na www.nssoud.cz a zprostředkovaně rovněž rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, dostupný na www.nssoud.cz), a vypořádat se s ní.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalobce byl naopak v řízení o kasační stížnosti úspěšný, má tedy právo na náhradu nákladů, které v tomto řízení důvodně vynaložil. Výše náhrady se sestává z odměny advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti, tj. 2100 Kč), z jedné paušální náhrady hotových výdajů advokáta – 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.], vše zvýšeno o částku DPH 19 %, celkem tedy 2856 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. května 2009

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu